

Over de rand

Voordat Ellen en ik aan de slag gingen voor de gezamenlijke donateursprent (her)lazen we beiden 'Meneer Ibrahim en de bloemen van de koran', een bijzonder boekje van Eric-Emmanuel Schmidt. Daarin wordt een eenzame jongen, Momo, liefdevol geadopteerd door de kruidenier meneer Ibrahim. Ze gaan samen op reis naar zijn geboorte zee maar dan sterft Meneer Ibrahim onverwacht. Momo erft zijn kruidenierswinkel en zijn oude Koran, waarin hij droogbloemen vindt.

Ook een foto een winterlandschap van een akker net omgewoeld, met daarnaast een andere akker waarop jong gras contrasteert, werd een inspiratiebron. Tussen de twee akkers zie je een scherpe rand.

Ik zocht de lijnen in het landschap met droge naald en aan de rand een rijtje droogbloemen. Rechtop en een stukje van de rand.

Daarbij kozen we blinddruk waarvoor gegreinde platen door Ellen bewerkt werden met kwast en plamuurmes. Ze boetseerde het landschap met de modelingpaste en carborundum tot een onverwoestbaar reliëf. Toen volgde het spannende drukproces aan de etspers: wat kon het papier verdragen? Hoe dik het papier? Hoe hoog moet de druk opgevoerd voor zo veel mogelijk reliëf?

Tot hoever kan je gaan?

Ina Brekelmans

OVER DE RAND.

Het thema voor de donateursprent is 'Over de rand' en gaat over randen, grenzen, rafelranden maar ook landsgrenzen. Grenzen komen terug, velen willen erover heen. Anderen blijven in hun eigen comfortzone.

Zwervend door stad en land zoek ik graag minder voor de hand liggende oorden, gebieden waar 'paradijsvogels' nog vrij spel hebben. Daar is nog van alles mogelijk.

Als ik aan het werk ben zoek ik naar spanning tussen wat nog kan en wat niet meer.

Als het over kleur gaat bijvoorbeeld: wordt het rood niet te sterk?

Op de lithosteen laat ik terpentijn vechten met water: dit levert prachtige structuren op. Ik hou van deze verrassingen.

Nu breng ik reliëf aan door middel van carborundumdruk: het contrast wordt groter en er komt bijna een dimensie bij.

Ellen Huijsmans

Randen

Al schilderend is het telkens weer spannend hoe juist aan de randen contact wordt gemaakt met de omgeving.

Niet alleen binnen de vormen en kleurvlakken speelt het spel zich af maar precies bij de afbakening wordt duidelijk hoe alles zich tot elkaar verhoudt.

De rand maakt contact met zijn omgeving en plaatst m daar, of vervreemdt het totaal. Het stelt je voor een keuze en vraagt een beslissing.

Dit geldt binnen het doek, maar ook aan de randen van het doek waar kleine vlekjes, opengelaten stukjes doek of achteloos achtergelaten penseelstreken een belangrijke rol spelen.

Om een goed verloop te tekenen of te schilderen ga je eigenlijk altijd even over de rand heen voor verbinding.

Een goede rand komt van twee kanten.

Jan Baas

Grenzen.

Het voordeel van mooie spullen is dat ze inspirerend werken. Het nadeel is dat ze ruimte innemen. Lang gaat het goed en liggen ze in een vitrinekast of laadje. Daarna passen ze in een doosje. Dat doosje gaat in een kist. En dan in de kelder. Soms komen ze eruit en is het van 0, ja. Vaker helemaal nooit meer.

De ruimte wordt te vol en alle spullen roepen om aandacht. Ook al zijn ze uit het zicht en ver weg in de kelder. De grens is bereikt.

Alles weg doen is de oplossing. Eerst een mooie foto als herinnering. De spullen zijn nu digitaal. En verder weg dan ooit. Het fysieke is verdwenen. Het voordeel van opruimen blijkt een nadeel. De inspiratie, die die spullen genereerden met hun aanwezigheid, is er niet meer. Hier is ook een grens is bereikt.

Het mooie van een houtsnede gemaakt met te hoge druk en te veel inkt, is dat je de moet in het papier kunt voelen en de parels van het inkt kunt aanraken. In plaats van een foto maak ik een houtsnede en krijg de stoffelijkheid weer terug. Zo komen alle spullen in een fysiek boekje en dat wordt een streepje in de boekenkast.

Steven Toes

Binnen of buiten grenzen treden

Het idee dat kunst grensoverschrijdend moet zijn heb ik altijd een beetje vervelend gevonden. Grenzen overschrijden omdat dit zo hoort, gek doen om op te vallen, nee dank u.

Zelf ben ik veel meer een verhalenverteller en een notitiemaker van wat ik bijzonder en belangrijk vind. Ik toon de dingen die mij raken, zoals de schoonheid van vergankelijkheid, de fragiliteit van een hommeltje of een vliegend hert.

De grenzen die ik overschrijd zijn persoonlijk. Durf ik te zeggen wat ik wil? Kan ik wat ik voel of denk omzetten in beelden? In dat aspect is het een spannende uitdaging om grenzen over te gaan. Om een (voor mij) nieuwe beeldtaal te ontwikkelen of techniek meester te worden.

Enige tijd geleden overschreed ik wat grenzen van een heel andere orde met als gevolg een stevige burn-out. Gelukkig ben ik hiervan herstellende.

Nog wat jaren terug ging ik een weer heel andere grens over, een pijnlijke, doortekenen tot het niet meer ging en ik letterlijk niet meer kon tekenen.

Grafiek heb ik toen moeten laten vallen omdat het te zwaar en te pijnlijk was geworden.

Gelukkig kan ik sinds dit jaar eindelijk weer aan de slag met lino, voorzichtig.

Sommige grenzen zijn spannend om te overschrijden, anderen zijn fijn om gewoon te accepteren.

Melissa Halley

Wat heeft mijn werk met randen en grenzen te maken. Helemaal niets.

Of toch wel. Gaat het misschien juist over die grenzen en randen.

De ruimtes in mijn werk hebben tastbare randen, namelijk de randen van het paneel en van het papier. Ze hebben ook gevoelsmatig randen, soms zelfs zichtbaar in het werk.

Mijn werk balanceert vaak op de grens van grafiek. Grafiek is altijd een onderdeel maar niet altijd het eindresultaat.

Mijn beeldtaal zit op de grens tussen realistisch en abstract. De ene keer is het beeld helder en duidelijk een andere keer is het verwarrend en vaag.

Het zijn juist de randen en grenzen die mij fascineren en inspireren.

Edwin Emmens

